

Voltunk, mint ti, lesztek, mint mi
50 éves érettségi találkozó margójára

Az egyik szemem sír, a másik meg nevet, amikor Jeromos atya ballagási beszédét olvasom újra meg újra: „Gyöngyvirágos Fiaim!” – és sírok, könnyek gördülnek le ráncos arcomon, mert mindez már 50 éve történt.

1968. június – 2018. június. Erről az ötven évről nem lehet, nem szabad néhány sorban írni, emlékezni. Azt megtettük az évtizedek során. De a történések szót érdemelnek. Természetesen a mi jubileumi találkozóink sem volt külön, mint más osztályoké, de más volt. És erről a „más”-ról szeretnék megemlékezni, visszaidézve az ünnep boldog pillanatait. Teszem ezt azért, mert nem nosztalgizálni akarok, hanem hogy tisztelegjek az elődök emléke előtt, és buzdítsam a következőket a Széchenyi család nagycenki Mauzóleumára kiírt szavakkal: „*Voltunk, mint ti, lesztek, mint mi.*” De, hogy hogyan, ez még az előttünk/előttetek álló kérdés!

A találkozó napján, szombat délelőtt dr. Frajka Félix atya – egykori fizikatanárunk, díszvendégünk (még egyedül élő tanárunk) – mutatott be szentmisét az Alma Mater templomában. Az egész szentmise egy nagy szentbeszédbe ágyazott áldozatbemutató és hálaadás volt. Feltette a nagy kérdést: hogyan tovább? A padokból úgy, mint régen a stokisdiákmiséken halk morgás formálódott válasszá Félix atya szájában: röviden, úgy, mint eddig! Hittel és reménnyel (ferences szeretettel), felhasználva immár a sok értékes élettapasztalatot is. „*Tegyétek a jót!*”

A nem verbális kommunikáció a rendház kriptájában nyugvó barátokkal, az értük mondott közös ima és a 243. sz. ének közös eléneklésével végződött, hátrahagyva a tisztelet és hála virágait.

E napi zárandok-utunk következő állomása a tablóképünk volt, ahol – az igazgatói engedéllyel osztályunk révén felállított földszinti szekrényében – elhelyeztük az osztály emlékkönyvét hagyományteremtő szándékkal, és azért is, hogy Te, arra járó kedves iskolatársunk: „*Tolle, lege!*” (*Vedd és olvasd!*), ahogyan azt Szent Ágoston tanácsolta, de ha írni szeretnél bele, találsz ott tollat is!

A régen elhalkult harangszó, egyre erősödő gyomorkorgásunk kulináris örömök élvezetére vezetett bennünket. Itt azután minden szóba került.

Mi nagyon jól éreztük magunkat, feleségeink remekül szórakoztak, na, nem rajtunk, hanem azon, hogy férjeik megint 14-18 éves kamaszok lettek, hacsak 1-2 napra, órára is.

Az ismét felnőtt társaság a Sötétkapunál megkoszorúzta osztálytársunk, Homor Ferenc nővérének, Homor Ottíliának emléktábláját, aki az itt szerzett halálos sérülését követően lett a „nemzet vértanúja” 1956-ban. Feri könnyben ázott, de ragyogó arccal emlékezett meg szeretett nővéréről.

Az iskolai díszvacsora csúcs volt! Ízletes és jó hangulatú. Alsóbb évfolyamok öregdiáktársaink elismerő tapsának kíséretében hallgattuk meg igazgató atya gyönyörű beszédét, és vettük át a névre szóló *Aranyokleveleket*, amely a Temesvári Pelbárt Ferences Gimnázium és Kollégium valamint a Pax Et Bonum Esztergomi Ferences Diákegyesület közös ajándéka volt. Az ünnepi vacsora keretében két osztálytársunk – Sarlós István és dr. Tomkó László – megosztott Temesvári Pelbárt-díjban részesült. Viszonzásul mindenért és az eltelt 54 évért igazgató atyát és ezáltal a gimnáziumot Szabó László István grafikus egyik alkotásával, képével, valamint örök, nagy segítőnket, Kedves Ilonát virágcsokorral ajándékoztuk meg hálánk jeléül!

Lassan, de aktuálissá váltak Arany János sorai: „*Este van, este van, ki-ki nyugalomba!*” És kellett is a pihenés, hogy másnap, egyik esztergomi osztálytársunk kertjében, a Sarlós-kúrián folytathassuk azt, amit előző nap abbahagytunk. A szentmisét házszentelő előzte meg, majd a tábori mise után bőséges reggeli, amit hasonlóan finom ebéd, és aki maradt, annak pedig vacsora követett. Közben sírva és nevetve emlékeztünk, regéltünk, meséltünk, fényképeket nézegettünk, emlékkönyvbe írtunk...

A búcsúölelésben benne volt a köszönet és a „várlak újra” gondolata, ahogy azt a költő is mondja: ha Te nem jössz velem, én Veled leszek szegényebb...

Szabó László (1968/H)

Félix atya szentbeszéde:

Amíg időnk van, tegyük a jót!

Kedves egykori tanítványok és szeretteik. Nagy-nagy szeretettel köszöntelek Benneteket. Habár nem voltam osztályfőnökökötök, mégis meghívtatok engem – mint egyik osztálytársatok mondta – VIP vendégnek. De azért ideidézem Béda, valamint Urbán atyát és Majella nővért is, egykori osztályfőnököket és prefektust. Különleges ünnepi érzéseket ébreszt bennetek és bennem is ez az ünnepi találkozó. Ez készített bennünket ide, ebbe a templomba, ahol kibontakozott bennetek az életnek célt és tartalmat adó hit. (...)

Az 50 éves érettségi találkozó olyan mérföldkő, amelyhez, mint öregdiákok megérkezve, megálltok és visszatekintetek az együtt töltött diákévekre. Idézitek a közös szép emlékeket, az Alma Matert, tanáraitokat, akiknek 50 év után elismerik, hogy oly sokat, talán mindeneteket köszönhetitek. S egykori már nem élő tanáraiknak, kiemelten is Béda és Urbán atyáknak, Majella nővérnek. Hogy ez megadatott nekik abban az igen küzdelmes, s nehéz időben, itt a templomban, még a hála érzése is felébred a Gondviselő, az Alma Mater, s egykori tanáraik iránt. És elmondják életük alakulásának tanulságos történetét, amelyből tanulhatunk, s megismerhetjük a Gondviselés titokzatos útjait. Hiszen, ha visszatekintünk, mindannyian elmondhatjuk, hogy mindent a javunkra fordított. Nekem, a 89. évemet taposó szerzetes papnak túlon túl is.

Hiszem, hogy nektek is, talán még Félix szigorát és keménységét is. Amiért az évtizedek során nem egyszer kapok néha már nem elmarasztalást, hanem hálás köszöntet egykori

tanítványaimtól. És ami a legnagyobb öröm élete alkonyán életére visszatekintő tanárotnak, a magvetőnek, hogy úgy érzi: nem volt hiábavaló. Az elhintett magvak bennetek bő termést hoztak.

Büszkék vagyunk Rátok! Nem hoztatok szégyent az Alma Materre. Becsülettel helyálltatok ott, ahová a Gondviselés állított Benneteket. Miként mi, úgy Ti is embert próbáló, nehéz időkben. Ti voltatok és vagytok ma is a világ világossága a sötétségben. Ti voltatok és vagytok ma is e világ kovásza, mely megerjeszti a világot. Ti voltatok és vagytok ma is a világ sója, mely megízesíti a világot. Legyetek erre büszkék! S legyetek hálásak a Gondviselésnek, mely erre titeket választott ki. Nehéz időkben! De hittem abban sokakkal együtt, amit a Bíboros Úr úgy fogalmazott meg, hogy le fog hullani egyszer a magyar égboltról a vörös csillag. És le is hullott. Nem kis feladatot jelölt ki azért számunkra a Gondviselés.

Itt Esztergomban mi neveltük ki a legtöbb kispapjelöltet. Aztán, szinte a föld alól, előjött egy keresztény nemzeti kormány, s benne sok korábban egyházi iskolában tanult diák. Sok ferences is.

Kezdték gomba módra szaporodni az egyházi iskolák. (Egyet én is alapítottam.) És ezekben is ott voltak az egykori ferences diákok, vezetőkként, de a nemzet egyszerű napszámosaiként is.

Nos, elég ennyi az elismerő szavakból. Rólatok és nektek még valamit. Mert az 50 éves érettségi találkozó nemcsak visszatekintés a megtett útszakaszra és nemcsak hálát mond a visszatekintő öregdiák, hanem – mert sohasem lehet tudni, hogy hány évet, évtizedet tartogat még az Úr számára – tekintetét a még előtte levő útszakaszra irányítja és megkérdezi: hogyan tovább?

Röviden: úgy, mint eddig! Hittel és reménnyel! Felhasználva immár a sok értékes élettapasztalatot is! Tegyétek a jót! Egyik jelszavam: „*Dum tempus est, operemur bonum – Amíg időnk van, tegyük a jót!*”

Mi dolgotok van még, mi dolgunk van hát még e világon, nektek és nekem? Míg élünk? Küzdeni! Erőnk szerint a legnemesbékért. Ámen